

Arrest

nr. 265 380 van 13 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X.

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 augustus 2018 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 29 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 8 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 20 oktober 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 19 november 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 25 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing

houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijns burger te zijn, een soennitische Arabier en oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Al Qarara, Khan Younis, Gaza (Palestina). U zou daar ook uw hele leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg, op verschillende plekken in Gaza diende onder te duiken en uiteindelijk Gaza diende te verlaten. Reeds sinds lang raakte uw vader verwickeld in een grondconflict met uw oom en maakten zij ruzie om het stuk grond dat zij van hun vader hadden geërfd. Uw familie had er immers hun woning op gebouwd, maar uw oom, een lid van de Qasem-brigade, besloot op zijn deel een militair punt op te richten. Omdat hij binnen Hamas verantwoordelijk was voor de bouw van tunnels, zou hij uiteindelijk ook vanop zijn stuk grond een tunnel laten graven. U had geen idee sinds wanneer de tunnel reeds aanwezig was, maar meende wel geregeld militairen naar het stuk grond van uw oom te zien trekken. Omdat u vreesde voor de veiligheid van uw familie, kwam het geregeld tot conflicten waarop hij dan eiste dat jullie het huis en de grond zouden verlaten. In augustus 2014 zou jullie woning echter gebombardeerd worden en raakte het volledig vernield. U ontdekte zo dat uw oom een tunnel had gebouwd en probeerde hem te overtuigen op te houden met zijn activiteiten. Uw familie bouwde echter tegen zijn wil een nieuw huis op hetzelfde stuk grond, waarop het opnieuw tot conflicten met uw oom zou komen. Uw familie probeerde te bemiddelen en riep zelfs de hulp in van enkele mukhtars, maar tevergeefs. In 2017 werd u door uw oom aangevallen en twee maanden voor uw definitieve vertrek uit Gaza probeerde uw oom u zelfs te vermoorden. U bleef nog twee weken thuis, maar besloot nadien onder te duiken bij uw tante in Al Nusayrat. Omdat u vreesde voor uw leven en mentaal uitgeput was besloot u dat het beter was om Gaza te verlaten. Op 8 februari 2018 trok u richting Egypte van waar u met uw eigen paspoort het vliegtuig zou nemen richting Algerije. U passeerde nadien nog Marokko en Spanje alvorens op 27 augustus 2018 in België aan te komen en er een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Een van uw broers zou hierdoor ook voor u Gaza hebben verlaten, terwijl uw andere broer door uw oom een reisverbod kreeg opgelegd. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele identiteitskaart neer, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw geboorteakte, kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders en van de geboorteaktes van uw broers, een kopie van de water- en elektriciteitsfactuur, een kopie van de eigendomsakte, alsook een aantal foto's van de woning.

Op 8 november 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing maar de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) bevestigde op 20 oktober 2020 voorgaande beslissing. U ging niet verder in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 19 november 2020 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij naar de motieven zoals u die voorheen had uiteengezet en meende dat uw problemen na het overlijden van uw grootvader nog erger zouden zijn geworden. Uw oom zou nog steeds azen op de grond van uw vader, zou uw vader hierdoor reeds tweemaal hebben laten arresteren en bovendien leerde u onlangs dat u in het verleden omwille van uw oom ook gezocht werd door de rechtbank. Ook de autoriteiten zouden uw familie onder druk zetten om hun grond af te staan en dreigden ermee u bij terugkeer naar Gaza te doden. Ter staving van uw volgend verzoek legde u volgende originele stukken (inclusief vertalingen) neer: twee oproepingsbrieven van de politie, een inbeschuldigingstelling, een brief van Fatah, een verklaring van een mukhtar, een eigendomsattest, een bewijs van werkloosheid, alsook de enveloppe waarmee uw documenten werden verzonden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient dan ook te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing heeft genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers besloten dat artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, waardoor uw verzoek werd beoordeeld in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Echter kon allerminst geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen, waardoor u er niet in was geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken en u, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kon worden toegekend. Evenzeer bleek dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk en kon er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u de Gazastrook diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling liep zodat er niet kon worden aangenomen dat u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook. Voorts bleek het mogelijk naar de Gazastrook terug te keren, kon men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel; en uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U ging hiertegen niet verder in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig verzoek is dat niet het geval.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de problemen met uw oom, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens (onder andere) een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De verklaring dat uw problemen na het overlijden van uw grootvader erger zouden zijn geworden, uw vader hierom ondertussen reeds tweemaal werd gearresteerd en u bij terugkeer naar Gaza om het leven zou worden gebracht, voegen aldus niets toe aan uw dossier. Immers werd in het verleden

meermaals en op uiterst omstandige wijze uiteengezet waar geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook niet ernstig. Immers toonde u op geen enkele manier aan waar het CGVS in haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen, wel integendeel. Zo is het bijzonder frappant dat u heden zou opmerken dat uw oom een wapenarsenaal zou verbergen op jullie gronden en hij voor de Al-Qassembrigade zou hebben "gewerkt". Vreemd genoeg verklaarde u in het kader van uw gehoor ten aanzien van het CGVS nog dat uw oom ginds een militair punt zou bemannen, maakte u enkel gewag van een tunnel en bevestigde u bovendien uitdrukkelijk dat er zich enkel en alleen een tunnel bevond. Evenzeer is het opmerkelijk dat u zou opmerken dat uw oom voor de brigade had "gewerkt", daar waar u in het verleden steevast liet uitschijnen dat hij nog steeds actief zou zijn. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken komt uw geloofwaardigheid dan ook allerminst ten goede. Te meer u nadien nog zou laten vallen reeds sedert 2017, op aandringen van uw oom, door de rechtbank te worden gezocht, doch u ook dit nooit eerder zou hebben vermeld wordt uw geloofwaardigheid andermaal ondermijnd. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al zou u dat nooit hebben geweten overtuigt evenmin. Zo zou u dit pas recent te weten zijn gekomen via uw vader, nadat u "bewijsmateriaal" trachtte te vergaren en er klaarblijkelijk dergelijke oproepingsbrieven voorhanden waren. Echter dat hij u dit nooit zou hebben meegedeeld, raakt kant noch wal. Mocht dit werkelijk (mee) aan de basis hebben gelegen voor uw vertrek uit Gaza, ziet het CGVS immers geenszins in waarom u hier niet van op de hoogte zou worden gesteld. Wat er ook van zij, u merkte verder op dat uw grootvader recent overleed, de grond onder de kinderen werd opgedeeld, de problemen hierdoor erger werden en ook uw ouders werden bedreigd, doch wist dit niet te staven waardoor dit niets meer blijkt dan een blote bewering die u niet hard kunt maken.

Met betrekking tot de documenten die u dan wél neerlegde en waarmee u tracht uw relaas te staven, dient te worden opgemerkt dat deze evenmin overtuigen. Vooreerst zij immers vermeld dat documenten an sich slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Hoe dan ook blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat gezien de graad van corruptie, de bewijswaarde van dergelijke stukken eerder relatief is. Bovendien blijken de brieven van de mukthars en Fatah, de attesten in verband met jullie eigendom en het werk van uw vader uiterst recent opgesteld en dragen deze aldus een eerder gesolliciteerd karakter. Waarom u dit nooit eerder zou hebben neergelegd wanneer u daar de kans toe had, is niet duidelijk en ondergraaft de authenticiteit ervan als dusdanig. Bovendien zou het document in verband met jullie eigendom hoogstens kunnen staven dat uw woning in 2014, ruim zeven jaar geleden, werd vernield ten gevolge van de oorlog destijds, doch zegt dit geenszins iets over de problemen die u met uw oom zou hebben (gehad). Evenmin zegt dit iets over uw woning heden ten dage en zo ook zou het attest in verband met het werk van uw vader hoogstens kunnen aantonen dat hij op dat moment werkloos zou zijn geweest, doch niets meer. Nergens blijkt hieruit aldus dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zouden zijn. De brief van Fatah blijkt bovendien slechts een kopie, kan altijd onderhevig zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk en draagt bijgevolg geen enkele bewijswaarde. Dat de mukthars u heden wel een (eerder gesolliciteerde) brief zouden schrijven, daar deze dat in het verleden klaarblijkelijk steevast weigerden, is hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15-17, 21). De enveloppe, tot slot, bewijst dat u post krijgt uit (vreemd genoeg) Israël. Bovenstaande vaststellingen zijn aldus tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid, zetten het frauduleuze karakter van uw verzoek nog wat extra in de verf en ondermijnen uw geloofwaardigheid andermaal.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd tevens informatie aangereikt over de veiligheidssituatie in Gaza, en de toegankelijkheid van de Gazastrook. Voor de volledigheid wordt hierover actuele informatie toegevoegd.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden

door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedraaid worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De

Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen

dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85/EG), van artikel 2, “par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 57/6, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, tracht verzoeker het besluit van de commissaris-generaal dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt als volgt te weerleggen:

“Dat de verzoekende partij degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die door documenten gestaafd werden doch ook nieuwe verklaringen heeft afgelegd waarbij zij de verergerde socio economische toestand in Gaza heeft aangeklaagd.

De verzoekende partij heeft de volgende documenten voorgelegd :

- 1. twee oproepingsbrieven van de politie*
- 2. een inbeschuldigingstelling*
- 3. een brief van Fatah*
- 4. een verklaring van een mukhtar*

5. een eigendomsattest

6. een bewijs van werkloosheid

7. de enveloppe waarmee de documenten werden verzonden.

Dat een bijzondere aandacht dient te worden besteden aan de inbeschuldigingstelling die zwaarwichtige schendingen van de wet inhoudt en die zo maar niet uit de debatten kan worden geweerd, zonder onderzoek ten gronde.

Dat de verzoekende partij verder een eigendomstitel heeft voorgelegd met betrekking tot het betwiste grond, een element dat eveneens de aanleiding van het geschil onder een ander daglicht brengt.

Dat het CG VS geen voldoende ernstig onderzoek geleid heeft dat de getroffen beslissing zou kunnen ondersteunen.

Dat de verzoekende partij verder ook een werkloosheidsattest heeft voorgelegd dat uiteraard eveneens nieuw is maar dat eveneens dient te worden gelinkt aan de socio-economische toestand van Gaza, een toestand die uiteraard achteruit is gegaan nav de verslechterde politieke toestand die onder andere tot een nieuwe economische lockdown heeft geleid, maar ook nav van de coronacrisis en de UNRWA crisis die uiteraard allemaal een impact hebben gehad op het dagelijks leven van de Gazanen, al dan niet UNRWA geregistreerd.

Dat de bewezen werkloosheid van de verzoekende partij in link dient te worden gezet met een verhoogde werkloosheid in Gaza, die sowieso aangekaart werd :

Cfr

Ghisha Legal Center for Freedom of Movement.

Updates » Updates » Gaza unemployment rate in the second quarter of 2020: 49.1%

(...)"

Verzoeker betoogt verder dat het feit dat zijn relaas niet geloofwaardig werd bevonden *"geen voldoende ernstig en zwaarwichtig element is om de nieuwe voorgelegde documenten niet grondig te onderzoeken, in het kader van een onderzoek ten gronde"*. Hij verwijst in dit verband naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en haalt een analyse van deze problematiek door M. Beys aan.

Verzoeker vervolgt:

"Dat de verzoekende partij de verergerde socio-economische situatie in Gaza heeft ingeroepen, een situatie die haar uiteraard persoonlijk zou treffen in geval van terugkeer naae Gaza, vermits zij in dit geval als terugkeerder met deze situatie zou geconfronteerd worden , vermits deze situatie "algemeen" is en derhale geacht wordt een meerderheid van de bevolking te treffen.

Het voorgelegd bewijs is ervan een bevestiging.

Dat de verzoekende partij verder ook met een ongelooflijke stijging van de werkloosheid te kampen zou hebben;

Dat de werkloosheid verergerd is wordt ook aangetoond en bevestigd door het hierboven vermeld artikel:

Dat het CGVS de toestand niet met de nodige zorg onderzocht heeft, eveneens rekening houdende met de Coronacrisis enerzijds, maar ook met de gevolgen hiervan op het economische leven van alle Gazaanen, en met de gevolgen van deze beide crisis in link nog met de volatiele veiligheidssituatie in Gaza..."

Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met *"nieuwe gegevens die het dagelijkse leven in Gaza grondig wijzigen en nog verslechteren"*. Hij wijst op de context van *"verraad van de Palestijnen"* als gevolg van de akkoorden die werden gesloten tussen Israël enerzijds en de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) en Bahrein anderzijds en het aanknopen van diplomatieke relaties in aanvulling hierop, die voor hem een verhoogd risico zou inhouden in geval van terugkeer. Verzoeker geeft voorts aan dat hij thans werkloos is maar ook in de problemen is geraakt met Hamas en geen werk meer gaat vinden en verwijst andermaal naar de toegenomen werkloosheid in Gaza. Hij wenst tevens de aandacht te vestigen op de mogelijke gevolgen van de Covid-19-crisis in Gaza, welke thans niet te bepalen zijn. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat deze periode slechts tijdelijk is, daar waar *"niemand thans kan voorspellen wanneer de problematiek voorbij zal zijn, noch hoe de economie zich zal kunnen herstellen, goed wetende dat alle staten hun budgetten in gedrang worden gebracht door de kosten die de pandemie veroorzaken, rechtstreeks en onrechtstreeks"*. Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal er geen rekening mee heeft gehouden *"(d)at de grenzen met Israël en met Egypte thans grotendeels gesloten zijn wegens de sanitaire crisis en preventief voor het verspreiden van het virus"*, noch met *"het feit dat de sociale afstanden niet kunnen gerespecteerd worden bij de grensovergangen, ondermeer bij het gebruik van bus pendeldiensten..."*. Hij verwijst naar

informatie van de organisatie Gisha en het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken over de opening van de grensposten in juli en september 2020. Verzoeker wijst verder op de gevolgen van de coronacrisis op het economische leven en het financieel reeds heel beperkte vermogen van de inwoners van Gaza, al dan niet UNRWA-geregistreerd, ter illustratie waarvan hij meerdere persartikels aanhaalt. Onder verwijzing naar meerdere persartikels, betoogt verzoeker dat de economische toestand in Gaza ook gelinkt is aan de veiligheidstoestand. Hij wijst erop dat na meerdere incidenten met Israël in augustus 2020 een tijdelijk akkoord werd gesloten op 31 augustus 2020, doch dat dit op 15 september 2020 reeds opnieuw geschonden werd en dat geen week na de aankondiging van een versoepeling van de relaties tussen Israël en Palestina opnieuw raketten afgevuurd werden op 22 november 2020. Dat Gaza effectief onleefbaar is geworden, wordt volgens verzoeker bevestigd door het artikel *“The UN Was Right – Gaza is Unlivable”* van Gisha van 16 september 2020.

Wat betreft de gezondheidstoestand in Gaza, wijst verzoeker erop dat de medische zorgverlening reeds onder druk stond voor de uitbraak van de coronapandemie en haalt hij een persartikel van 22 november 2020 aan waarin experts waarschuwen voor een overweldiging van de gezondheidszorg in Gaza door het toenemende aantal coronagevallen. Verzoeker klaagt bijkomend aan dat Israël duidelijk niet van plan was om de Palestijnen te vaccineren en enkel onder internationale druk uiteindelijk heeft gemeld dat zou worden overgegaan tot vaccinatie van de Gazanen.

Vervolgens geeft verzoeker aan thans in staat te zijn het bewijs te leveren dat hij en zijn gezin *“onder mandaat staan van de Unrwa”*.

Onder verwijzing naar de documenten die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3), stelt verzoeker dat hij via WhatsApp foto's heeft kunnen verkrijgen van het registratiebewijs van zijn ouders, tante en grootouders bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) en van de geboorteaktes van zijn moeder en grootmoeder. Hij geeft aan thans niet in staat te zijn daarvan betere kopieën uit te printen en evenmin over de nodige tijd te hebben kunnen beschikken om deze documenten te laten vertalen.

Tot slot betoogt verzoeker dat de crisis bij UNRWA een invloed heeft op alle inwoners van Gaza, in die mate dat wanneer de helft van de inwoners van Gaza van de bijstand van UNRWA beroofd wordt, de ganse economie van Gaza hieronder lijdt. Verzoeker haalt informatie aan waaruit volgens hem blijkt dat UNRWA de opdracht van zijn mandaat niet langer vervult alsook artikels die wijzen op *“een cumulatieve impact van de politieke evolutie, van de sanitaire crisis en de UNRWA tekorten op de algemene situatie van de hele bevolking van Gaza, ongeacht de afhankelijkheid tot de UNRWA”*.

Verzoeker vervolgt door te stellen dat enkel een onderhoud ten gronde zal kunnen bepalen of zijn verklaringen blote beweringen zijn doch dat dit onderhoud niet heeft plaatsgevonden. Hij stelt dat het onderzoek in het kader van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet zich dient te beperken tot *“een marginale toetsing van de voorgelegde elementen, zonder inhoudelijke beoordeling ten gronde”* doch dat de commissaris-generaal *in casu* geen correcte toepassing maakt van deze bepaling en reeds ten gronde beoordeelt, zonder daadwerkelijk onderzoek.

Verzoeker stelt tot slot dat het feit dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een negatieve beslissing wegens een gebrek aan geloofwaardigheid niet van aard is om uit te sluiten dat hij een reëel risico zou lopen in geval van terugkeer naar Gaza, gelet op zijn profiel en de heel labiele socio-economische en veiligheidssituatie ter plaatse.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden als nieuwe stavingstukken, blijkens de inventaris, bewijzen gevoegd van de UNRWA-registratie van verzoekers ouders, tante, grootmoeder en grootvader, alsook de geboorteaktes van verzoekers grootmoeder en grootvader (stuk 3).

2.2.2. Op 29 oktober 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *“Territoire palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een *“bijkomende nota”* neer waarbij hij volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- bewijsstukken inzake de registratie bij UNRWA (stuk 1);
- documenten van de gemeente Qarara waaruit blijkt dat zijn woning zowel tijdens de oorlog van 2014 als in mei 2021 door de Israëli's gebombardeerd werd, met beëdigde vertaling (stuk 2);
- het rapport "*Palestine, Humanitarian needs after the escalation of hostilities in the Gaza Strip – September 2021*" van Acaps van 5 oktober 2021 (stuk 3);
- het rapport "*Palestine, Social impacts of the humanitarian situation*" van Acaps van 19 oktober 2021 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in samenhang met artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met de artikelen 41 en 47 van het Handvest en met de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, alsook van artikel 57/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen *in casu* geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens (onder andere) een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, dat deze motieven door de Raad werden bevestigd en dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd hieraan niets wijzigt en op zich niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid, zodat zijn verklaring dat zijn problemen na het overlijden van zijn grootvader erger zouden zijn geworden, zijn vader hierom ondertussen reeds tweemaal werd gearresteerd en hij bij

terugkeer naar Gaza om het leven zou worden gebracht niets toevoegen aan zijn dossier, dat (ii) verzoekers geloofwaardigheid in tegendeel verder ondermijnd wordt doordat hij zichzelf op enkele punten tegensprekt en thans laat vallen dat hij sinds 2017 door de rechtbank zou worden gezocht, maar dit nooit eerder heeft vermeld en hiervoor geen overtuigende verschooning aanhaalt, dat (iii) verzoeker opmerkte dat zijn grootvader recent overleed, de grond onder de kinderen werd opgedeeld, de problemen hierdoor erger werden en ook zijn ouders werden bedreigd, doch dit niet wist te staven, waardoor dit niets meer blijkt dan een blote bewering die hij niet hard kan maken, dat (iv) de documenten die verzoeker wél neerlegde en waarmee hij zijn relaas tracht te staven evenmin overtuigen, dat (v) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, en dat (vi) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook irrelevant is en bovendien uit de beschikbare informatie blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren en niet blijkt dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 8 november 2019 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet op verzoeker van toepassing is, daar uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en dat hij nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA, zodat zijn verzoek om internationale bescherming moet worden

onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen problemen naar aanleiding van een grondconflict tussen zijn vader en een oom, omdat (iii) uit zijn verklaringen blijkt dat verzoekers individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kon worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (iv) er in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en hij geen persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat het bestaan van dergelijk risico in zijn hoofde moet worden aangenomen, en omdat (v) de vraag of het mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via elk ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming en bovendien wordt vastgesteld dat het mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren en verzoeker niet aantoont dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 242 563 van 20 oktober 2020.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek met betrekking tot de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met zijn oom naar aanleiding van een grondconflict tussen zijn vader en die oom en dat hij beweert dat deze problemen nog erger zijn geworden na het overlijden van zijn grootvader. Verzoeker houdt voor dat zijn vader twee keer is gearresteerd door de binnenlandse veiligheidsdiensten en daarbij onder druk werd gezet om de grond die hij had verkregen uit de nalatenschap van zijn vader af te staan. De ondervragers zouden verzoekers vader tijdens de tweede arrestatie gezegd hebben dat ze verzoeker zouden ondervragen en mishandelen bij zijn terugkeer naar Gaza en dat verzoeker nooit meer het licht zou zien (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, verklaring volgend verzoek, nr. 16). Ter staving van zijn beweringen legde verzoeker twee oproepingsbrieven neer (adm. doss., stuk 4, map met 'documenten', nr. 1). Tevens houdt verzoeker voor dat hij reeds sinds 2017 gezocht wordt door de rechtbank in verband met een beschuldiging van zijn oom en legt hij een oproepingsbrief neer waarvan hij eerder geen weet zou hebben gehad (*ibid.*, nr. 2). Verder legde verzoeker nog brieven van respectievelijk Fatah en de *mokhtar* van de familie waarin zijn problemen zouden worden bevestigd, een attest dat moet bewijzen dat het huis van zijn familie in 2014 werd vernield omwille van zijn oom, een bewijs aangaande zijn vaders werkloosheid en een enveloppe neer (*ibid.*, nrs. 3-7).

De Raad stelt verder vast dat waar in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming niet werd betwist, noch door verzoeker noch door de commissaris-generaal, dat verzoeker en zijn familie niet geregistreerd zijn bij UNRWA en dat zij oorspronkelijk uit Gaza afkomstig zijn, verzoeker thans in voorliggend verzoekschrift voor het eerst opwerpt dat hij en tal van familieleden, waaronder zijn ouders, geregistreerd zijn bij UNRWA, wat hij wenst te staven middels bewijsstukken die hij bij zijn verzoekschrift en zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt.

Artikel 55/2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)."

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Dat verzoeker, die steeds heeft voorgehouden nooit bij UNRWA te zijn geregistreerd noch beroep te hebben gedaan op de diensten van UNRWA, waardoor zowel zijn eerste als huidig volgend verzoek om internationale bescherming terecht werden beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, thans het geweer van schouder verandert door te beweren dat hij en zijn familie wel degelijk geregistreerd zijn bij UNRWA en hiervan stavingstukken bij te brengen, kan allerm minst ernstig worden genoemd. Van een verzoeker om internationale bescherming mag overeenkomstig de op hem rustende medewerkingsplicht worden verwacht dat hij zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag tot bescherming en dat hij de nodige feiten en alle relevante elementen aanbrengt, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Door de voorzitter ter terechtzitting gevraagd naar zijn uitleg voor zijn verschillende verklaringen over het al dan niet UNRWA-geregistreerd zijn van hemzelf en zijn familieleden, geeft verzoeker te kennen dat hij hierover verklaringen heeft afgelegd in functie van de adviezen die hij op dat moment van derden kreeg. Deze uitleg kan zijn gedrag niet verschoonen. Alleen verzoeker draagt immers de volle verantwoordelijkheid voor zijn keuze om bepaalde elementen die relevant zijn voor de beoordeling van zijn nood aan bescherming wel of niet aan te brengen bij de bevoegde instanties.

Hoe dan ook blijft verzoeker in gebreke een overtuigend bewijs bij te brengen van zijn bewering bij UNRWA geregistreerd te zijn. De bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken blijken slechts fotokopieën te zijn, waarvan meerdere bovendien erg onduidelijk zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan op geen enkele van de gevoegde fotokopieën van registratiekaarten verzoekers naam worden teruggevonden. Tevens gaan de geboorteaktes van verzoekers moeder en grootmoeder niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor deze documenten niet in overweging worden genomen. Wat betreft de documenten die verzoeker middels zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota heeft bijgebracht, dient te worden vastgesteld dat dit geen registratiekaarten zijn en dat hierop vermeld staat dat zij enkel voor intern gebruik bestemd zijn, wat de vraag doet rijzen hoe verzoeker ze heeft kunnen verkrijgen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat in beide documenten dezelfde twee typefouten kunnen worden aangetroffen, met name “Nationaly” in plaats van “Nationality” en “Filed” in plaats van “Field”, welke vaststelling in ernstige mate afbreuk doet aan de authenticiteit ervan. Wat betreft het tweede document, afgedrukt op 18 april 2021, kan daarbij worden opgemerkt dat het een onscherpe fotokopie of scan betreft, wat het vermoeden van manipulatie nog versterkt.

De Raad besluit dat verzoeker niet kan overtuigen in zoverre hij thans voor het eerst en in tegenstrijd met zijn eerder afgelegde verklaringen voorhoudt geregistreerd te zijn bij UNRWA en onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen. Zijn beweringen in dit verband, die hij niet staft met overtuigende bewijsstukken, kunnen aldus niet in aanmerking worden genomen als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens besluit de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker met de verklaringen die hij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd evenmin nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de problemen met uw oom, moet worden beklemtoond dat uw

vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens (onder andere) een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De verklaring dat uw problemen na het overlijden van uw grootvader erger zouden zijn geworden, uw vader hierom ondertussen reeds tweemaal werd gearresteerd en u bij terugkeer naar Gaza om het leven zou worden gebracht, voegen aldus niets toe aan uw dossier. Immers werd in het verleden meermaals en op uiterst omstandige wijze uiteengezet waar geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook niet ernstig. Immers toonde u op geen enkele manier aan waar het CGVS in haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen, wel integendeel. Zo is het bijzonder frappant dat u heden zou opmerken dat uw oom een wapenarsenaal zou verbergen op jullie gronden en hij voor de Al-Qassembrigade zou hebben "gewerkt". Vreemd genoeg verklaarde u in het kader van uw gehoor ten aanzien van het CGVS nog dat uw oom ginds een militair punt zou bemannen, maakte u enkel gewag van een tunnel en bevestigde u bovendien uitdrukkelijk dat er zich enkel en alleen een tunnel bevond. Evenzeer is het opmerkelijk dat u zou opmerken dat uw oom voor de brigade had "gewerkt", daar waar u in het verleden steevast liet uitschijnen dat hij nog steeds actief zou zijn. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken komt uw geloofwaardigheid dan ook allerminst ten goede. Te meer u nadien nog zou laten vallen reeds sedert 2017, op aandringen van uw oom, door de rechtbank te worden gezocht, doch u ook dit nooit eerder zou hebben vermeld wordt uw geloofwaardigheid andermaal ondermijnd. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al zou u dat nooit hebben geweten overtuigt evenmin. Zo zou u dit pas recent te weten zijn gekomen via uw vader, nadat u "bewijsmateriaal" trachtte te vergaren en er klaarblijkelijk dergelijke oproepingsbrieven voorhanden waren. Echter dat hij u dit nooit zou hebben meegedeeld, raakt kant noch wal. Mocht dit werkelijk (mee) aan de basis hebben gelegen voor uw vertrek uit Gaza, ziet het CGVS immers geenszins in waarom u hier niet van op de hoogte zou worden gesteld. Wat er ook van zij, u merkte verder op dat uw grootvader recent overleed, de grond onder de kinderen werd opgedeeld, de problemen hierdoor erger werden en ook uw ouders werden bedreigd, doch wist dit niet te staven waardoor dit niets meer blijkt dan een blote bewering die u niet hard kunt maken."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij middels zijn verklaringen geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker vestigt in het verzoekschrift de aandacht op de documenten die hij in het kader van zijn huidige volgend verzoek heeft neergelegd. Deze documenten kunnen echter evenmin beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Te dezen benadrukt de Raad dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Met de twee oproepingsbrieven gericht aan zijn vader wenst verzoeker aan te tonen dat zijn vader tweemaal werd gearresteerd. In navolging van de commissaris-generaal dient te worden herhaald dat aan gebeurtenissen die voortvloeien uit het relaas dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet en waaraan geen geloof wordt gehecht, evenmin enig geloof kan worden gehecht. Verder dient te worden vastgesteld dat waar uit verzoekers verklaringen blijkt dat de eerste arrestatie plaatsvond op 4 april 2019, hij hierover niets heeft vermeld in het kader van zijn eerste verzoek, noch op het CGVS noch ten aanzien van de Raad, hoewel hij reeds op 18 juli 2019 werd gehoord op het CGVS. De Raad stelt eveneens vast dat waar verzoeker naar aanleiding van onderhavig

volgend verzoek aangeeft dat de tweede arrestatie plaatsvond vijf maanden vóór zijn gehoor van 30 november 2020, hij hierover niets heeft vermeld tijdens de beroepsprocedure tegen de beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek, waarin de debatten werden gesloten op 8 oktober 2020. Het betreft hier dus geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet zodat ook de oproepingsbrieven niet als dusdanig in aanmerking kunnen worden genomen. Bovendien kan uit deze oproepingsbrieven niet blijken om welke reden verzoekers vader juist zou zijn opgeroepen door de politie. Hierover staat slechts “een onderwerp bij ons” vermeld. Overigens toont verzoeker met het enkele feit dat zijn vader tweemaal werd gevraagd zich te melden bij de politie niet aan dat zijn vader daarbij ook telkens zou zijn aangehouden, laat staan dat deze aanhoudingen verband houden met zijn eigen problemen.

Ook wat betreft de oproepingsbrief aan zijn adres, waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat hij sedert november 2017 door de rechtbank wordt gezocht op beschuldiging van het vernielen van de camera's van zijn oom, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hierover niets heeft vermeld in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker beweert dat hij niet wist dat hij gezocht werd door de rechtbank toen zijn vader hem zei dat hij Gaza moest verlaten en dat hij pas van het bestaan van de oproepingsbrief hoorde toen hij zijn vader belde om bewijsstukken te vragen. Hij beperkt zich hiermee tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die niet kan overtuigen, temeer daar hij voorhoudt bij zijn vertrek wel op de hoogte te zijn geweest van het feit dat zijn nonkel een klacht tegen hem zou hebben ingediend voor het vernielen van zijn camera's en de daaropvolgende oproepingsbrief net de reden zou zijn geweest waarom zijn vader hem naar het buitenland zou hebben gestuurd (adm. doss., stuk 6, verklaring volgend verzoek, nr. 18). Ten slotte kan uit deze oproeping niet worden afgeleid waarom verzoeker voor de rechtbank moest verschijnen aangezien het desbetreffende veld op deze brief werd leeggelaten.

De brief van Fatah, de verklaring van de *mokhtar* en de bewijzen aangaande de eigendom en het werk van verzoekers vader blijken alle te dateren van november 2020, de maand volgend op de uitspraak van de Raad inzake verzoekers beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake zijn eerste verzoek. Deze documenten werden verkregen op vraag van verzoekers vader of broer en hebben bijgevolg een gesolliciteerd karakter, wat de bewijswaarde ervan sterk relativeert. De brief van Fatah blijkt overigens slechts een fotokopie te zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan, zoals reeds aangehaald, slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat Fatah weigert het originele document mee te geven uit schrik voor Hamas maar wel een fotokopie ervan uitrekt (adm. doss., stuk 6, verklaring volgend verzoek, nr. 18), houdt overigens weinig steek. Verder dient te worden opgemerkt dat de verklaring van de gemeente van Al-Qarara, waarvan verzoeker middels zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota tevens een fotokopie met beëdigde vertaling bijbrengt, hoogstens kan staven dat de woning van verzoekers vader vernield werd in de oorlog van 2014. Hieruit blijkt evenwel geen verband met enige problemen die verzoekers vader zou hebben gehad met zijn broer. Deze verklaring zegt ook niets over de huidige woonsituatie van verzoekers vader, te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat de woning nadien weer op dezelfde plek werd opgebouwd. Zo ook kan de verklaring van de arbeidsdirectie van Khan Younis staven dat verzoekers ouders werkloos waren op datum van de opstelling daarvan, doch blijkt hier op zich niet uit dat zij of verzoeker in Gaza dermate precare levensomstandigheden kennen dat zij niet in staat zijn om in hun meest elementaire levensbehoeften te voorzien.

De enveloppe, tot slot, kan staven dat verzoeker post gekregen heeft uit Israël. Dit gegeven kan geen ander licht werpen op de appreciatie van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven.

In zoverre verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aanhaalt dat de woning van zijn familie in mei 2021 andermaal gebombardeerd werd door het Israëlische leger en ter staving hiervan verwijst naar de verklaring van de gemeente Al-Qarara die hij bij deze aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), merkt de Raad op dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd geoordeeld dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker of zijn familie, nadat de woning reeds in augustus 2014 zou zijn vernield en na het ontdekken van tunnels in de buurt van de woning, er nog voor zou opteren opnieuw een woning te bouwen op hetzelfde stukje grond. Daar geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden die ertoe zouden hebben geleid dat het huis van verzoekers familie in 2014 werd gebombardeerd, met name de ontplooiing van militaire activiteiten door een naburige oom, kan evenmin worden aangenomen dat als gevolg van diezelfde omstandigheden de woning in mei 2021 opnieuw zou zijn gebombardeerd. Het document waarnaar verzoeker verwijst is overigens slechts een fotokopie die blijkens de gevoegde vertaling werd afgeleverd op verzoek van verzoekers vader, wat duidt op een gesolliciteerd karakter. Nog heeft dit document blijkens de gevoegde

vertaling betrekking op een huis waarvan verzoeker zelf eigenaar is en dat gelegen is op een ander perceel dan dat waar het huis van zijn vader volgens de desbetreffende verklaring van de gemeente Al-Qarara die hoger werd besproken gelegen is. De Raad acht het geheel niet geloofwaardig dat dit huis voortdurend zou worden gebombardeerd door het Israëlische leger, zoals in de verklaring kan worden gelezen, daar verzoeker hier zelf met geen woord over heeft gerept.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Het betoog in het verzoekschrift dat de context van het “*verraad van de Palestijnen*” als gevolg van de akkoorden die in 2020 werden gesloten tussen Israël enerzijds en de VAE en Bahrein anderzijds verzoekers problematiek in een “*bijzonder daglicht*” stelt “*van verhoogd risico in geval van terugkeer*” is, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, niet dienstig.

Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest nr. 242 563 van 20 oktober 2020.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek geen geloofwaardige elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Zo heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat hij suggereert in zijn verzoekschrift, ter ondersteuning van zijn huidig verzoek niet “*de verergerde socio-economische situatie in Gaza*” ingeroepen (adm. doss., stuk 6, verklaring volgend verzoek, nrs. 16, 19, 20 en 23). Verzoeker beperkt zich verder tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs waar hij in zijn aanvullende nota aanvoert dat zijn in Gaza achtergebleven familieleden thans overleven dankzij de middelen die hij hen vanuit België stuurt en dat deze hulp hen enkel toelaat te eten en te drinken. Op basis van het enkele gegeven dat verzoekers ouders thans werkloos zouden zijn kan, zoals hoger gesteld, niet worden aangenomen dat zij, of verzoeker bij terugkeer, in precare omstandigheden zouden dienen te overleven, temeer daar verzoeker op geen enkele wijze staat dat hij persoonlijk geen werk meer zou vinden, zoals hij beweert. Nog daargelaten dat op grond van de hoger gedane vaststellingen niet kan worden aangenomen dat het huis van verzoekers familie in de oorlog van mei 2021 net zoals in die van 2014 zou zijn gebombardeerd door het Israëlische leger, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich tot loutere beweringen beperkt waar hij in zijn aanvullende nota stelt dat de woning dankzij de tussenkomst van organisaties “*summer*” werd hersteld met behulp van laagwaardige materialen en thans “*niet veel meer te maken (heeft) met de woning van voor de oorlog van 2014*”.

Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota te verwijzen naar informatie over de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie, brengt verzoeker geen concrete argumenten of elementen aan die de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden aldaar, net zoals voorheen, erbarmelijk kunnen zijn. Er zijn evenwel geen redenen om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elk persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische gevolgen van de laatste escalatie van het geweld in de Gazastrook, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waartoe hij in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar algemene informatie over de impact van de Covid-19-pandemie op de socio-economische en gezondheidssituatie in Gaza, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Wat betreft verzoekers betoog over de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen, dient te worden opgemerkt dat, gelet op wat hierover hoger is uiteengezet, niet kan worden aangenomen dat verzoeker vóór zijn vertrek uit Gaza geregistreerd was bij UNRWA en beroep heeft gedaan op de hulp of bijstand van UNRWA. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad met betrekking tot de situatie van verzoekers om internationale bescherming die onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen is dan ook niet dienstig. Waar kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de ganse economie van Gaza, herhaalt de Raad dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elk persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij door de financiële crisis bij UNRWA persoonlijk in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaken in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza betreft, blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad heeft in zijn arrest nr. 242 563 van 20 oktober 2020 reeds vastgesteld dat verzoeker over een identiteitskaart beschikt en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen,

voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 242 563 van 20 oktober 2020 reeds dat er in de Sinai te Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon en dat er *a fortiori* niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook en dat de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen. Verzoeker brengt thans geen nieuwe feiten of elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling.

Ook oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 242 563 van 20 oktober 2020 reeds dat de grensovergang te Rafah in de praktijk tussen mei 2018 en begin 2020 bijna voortdurend open is geweest, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, en dit ook na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019.

Met betrekking tot de gevolgen voor de grensovergang te Rafah ten gevolge van de bestrijding van de coronaviruspandemie, oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 242 563 van 20 oktober 2020 als volgt:

“Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza voor onbepaalde tijd onmogelijk blijft.

De Raad onderstreept nog dat het COVID-19-virus niet uitgaat van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om voor het verlenen van een internationale beschermingsstatus, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging en tegen wie bescherming nodig is.”

De door verzoeker aangehaalde meer recente informatie ligt in de lijn hiervan en is dan ook niet van dien aard dat ze een ander licht werpt op deze beoordeling.

Voorts oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 242 563 van 20 oktober 2020 dat er geen aanwijzingen zijn dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft en dat er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Al Qassam of Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met een oom die zou werken of hebben gewerkt voor de Al-Qassam-brigade. Er kan dan ook nog steeds redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker brengt bijgevolg geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hij reeds in zijn arrest nr. 242 563 van 20 oktober 2020 besloot dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling verhogen.

De informatie die de partijen thans bijbrengen is niet van dien aard om op deze beoordeling een ander licht te werpen.

Uit deze informatie blijkt dat de Palestijnse autoriteit op 19 mei 2020, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, heeft aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Hoewel er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerlachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient nog steeds te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018 en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake te zijn van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht,

die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die gelijkaardig is of in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

De Raad besluit dat geen nieuwe elementen worden aangebracht waaruit zou blijken dat er in Gaza actueel sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker evenmin nieuwe elementen of feiten aanbrengt waaruit persoonlijke omstandigheden blijken die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN